

Arrest

nr. 290 873 van 22 juni 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE SCHUTTER
Brusselsesteenweg 54
2800 MECHELEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2023.

Gelet op het arrest nr. 288 988 van 16 mei 2023 waarbij de partijen worden opgeroepen om te verschijnen op de terechtzitting van 25 mei 2023.

Gelet op het arrest nr. 289 332 van 25 mei 2023 waarbij de partijen worden opgeroepen om te verschijnen op de terechtzitting van 8 juni 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. DE SCHUTTER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Angolese nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 13 september 2019.

1.2. Op 25 april 2022 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Portugees machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 13 september 2022 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Angolees staatsburger te zijn, behorende tot de Bakongo etnie en het Christelijke geloof, en op [...] 1993] geboren te Luanda, Angola. U woonde in Cacuaco met uw moeder en broers en zussen. U heeft uw middelbaar voltooid en werkte erna in een supermarkt. U heeft één kind, M.(...), met uw ex-vriendin D.(...) E.(...).

U was sinds 2010 lid van UNITA. U had activiteiten als kunstenaar en muzikant en werd uitgenodigd op alle UNITA activiteiten. Tijdens de verkiezingen in 2012, nam u deel aan de verkiezingscampagnes en het sensibiliseren van mensen. Voor de verkiezingen in 2017, werd u door UNITA gevraagd om te werken als delegee in een verkiezingsbureau. Op 23 augustus 2017, waren het verkiezingen in Angola. Tijdens uw werk in het verkiezingsbureau, waren u en de andere UNITA delegees getuige van verkiezingsfraude door de MPLA-delegees. Jullie verlieten het lokaal om dit te gaan aanklagen. Terwijl jullie weg waren, hebben de MPLA-delegees de stemdozen kapot gemaakt en de stemmen over het gehele lokaal gegooit. Zij beschuldigden jullie daarop van herrie te schoppen en riepen de politie. Jullie probeerden uit te leggen wat er was gebeurd en belden ook naar de UNITA député Nelito Ekuikui. Jullie zijn dan naar het dichtstbijzijnde UNITA partijlokaal gegaan om daar te wachten op hem. Toen de député toekwam, hebben jullie uitgelegd wat er was gebeurd. Maar, vervolgens, kwam de politie met enkele MPLA-leden toe. Zij wouden jullie arresteren, maar de député heeft dit niet toegelaten en jullie konden vluchten.

Jullie zijn dan gevlucht naar de provincie Cuanza Sul. De député zei dat jullie moesten uitleggen in de media wat er was gebeurd, maar uw familie raadde dit af. Jullie vroegen daarop aan de député hulp om Angola te ontvluchten. Hij vroeg om jullie documenten en regelde voor u en de anderen een Braziliaans visum. Op 1 oktober 2017, heeft hij gezegd dat het paspoort in orde was en dat jullie het land best konden verlaten. U reisde dan van Cuanza Sul opnieuw naar Luanda, naar een vriend in Palanca. U was echter nog niet zeker of u het land wel wou verlaten. Op 5 oktober 2017, keerde u terug naar uw werk in de supermarkt, maar werd bij vertrek bedreigd. Ook uw familie, werd verscheidene malen bedreigd. U besliste, op aanraden van uw familie, om toch Angola te verlaten.

Op 8 oktober 2017, heeft u Angola definitief verlaten. U reisde legaal, met uw eigen paspoort en Braziliaans visum, naar Brazilië. U vroeg asiel aan in Brazilië, maar ontving geen beslissing voor uw vertrek. In juni 2019, ging u naar de Angolese ambassade in Brazilië. Twee of drie dagen later, kwam er Braziliaanse politie aan uw deur – u was niet thuis. U vermoedt dat dit te maken heeft met uw bezoek aan de ambassade. U heeft dan vervolgens beslist van Brazilië te verlaten. Op 24 juli 2019, verliet u Brazilië definitief. U reisde legaal, met uw eigen paspoort en een Portugees visum, naar Frankrijk. Op 20 augustus 2019, reisde u van Frankrijk naar België. Op 13 september 2019, diende u uw verzoek tot internationale bescherming in.

U legt volgende documenten neer ter staving van uw relaas: (1) uw kieskaart (origineel); (2) toezichterkaart (origineel); (3) uw Angolees paspoort (kopie); (4) uw Angolese identiteitskaart (origineel getoond op DVZ); (5) document m.b.t. uw vluchtelingenaanvraag in Brazilië (kopie).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U stelt vervolging te vrezen door de Angolese autoriteiten naar aanleiding van uw lidmaatschap en activiteiten bij UNITA (União Nacional para a Independência Total de Angola) én omdat u getuige was van verkiezingsfraude door de MPLA (Movimento Popular de Libertação de Angola) bij de verkiezingen in 2017 (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 25/04/2022, hierna NPO, p. 27-29, 32-35).

Vooreerst kunnen er al serieuze vraagtekens geplaatst worden bij de actualiteit van uw vrees. Immers, per uwer verklaring, dateert de oorzaak van uw problemen, namelijk de verkiezingsfraude, van 23 augustus 2017. Vervolgens, bent u tweemaal zelf bedreigd – op 23 augustus en 5 oktober 2017 – en werd uw familie een aantal keer bedreigd – ergens midden of eind 2017 – en dan was er nog het incident in Brazilië midden 2019 (NPO, p. 9-11, 29, 32, 35-36). **Naast de vaststellingen die het CGVS hieronder maakt met betrekking tot deze incidenten, kunnen er an sich ook twijfels worden geplaatst bij de actualiteit van uw vrees.** U werd hiermee geconfronteerd door de Protection Officer, namelijk dat de verkiezingsfraude dateert van vijf jaar geleden, dat er ondertussen ook bijna nieuwe verkiezingen zijn, en of u dus nog aanwijzingen heeft of ze u nog steeds zoeken, waarop u antwoordt: "ja, omdat er weer verkiezingen aankomen. Daarom zijn die twee personen die ik vernoemd heb in de gevangenis. Volgens het nieuws dat ik volg, heeft de rechtbank nog altijd niet gezegd waarom ze vastzitten, maar ze zitten al meer dan drie maanden in hechtenis." Nogmaals gevraagd naar concrete aanwijzingen dat ze u persoonlijk zouden zoeken en viseren, antwoordt u dat als ze vaststellen dat u in Angola bent, dat ze zeker achter u zullen aankomen. Gevraagd naar concrete aanwijzingen, antwoordt u: "ja, want als ik aan mijn broer vraag hoe de zaken er staan, zegt hij dat de situatie daar zeer gewelddadig is. Ze kunnen denken dat ik al niet meer besta, omdat ik het land heb verlaten, maar het is logisch dat als ik plots in Angola ben, dat ze achter me zullen aanzitten." Er wordt u nogmaals gevraagd waarom dit logisch is, of u concrete aanwijzingen heeft, waarop u nu antwoordt: "rechtsreeks niet. Sinds 2017, ligt mijn naam niet op hun lippen zoals het vroeger was. Als mijn broer spreekt van geweld, spreekt hij over geweld tegenover de personen die ter plekke zijn" (NPO, p. 40). **Het CGVS stelt vast dat – ondanks dat u met verscheidene personen, namelijk uw moeder, vrienden, broer en député, contact heeft of had (NPO, p. 13-14, 16-18, 20-22) – u er niet in slaagt om elementen aan te reiken waaruit een actuele vrees blijkt. Deze vaststelling heeft reeds een negatieve weerslag op uw verzoek.** Vervolgens, kon u ook **allerminst overtuigen dat het aangehaalde incident uit Brazilië verbonden is met uw vrees in Angola.** U verklaart hierover: "dan ben ik op een zeker moment naar de Angolese ambassade geweest, omdat ik een document wou gaan halen daar bij hen. Nadat ik de ambassade verlaten heb, na twee of drie dagen, heeft men mij gezegd dat twee politiemannen in burger mij aan het zoeken waren. In Brazilië woonde ik in een sloppenwijk. Toen de politie me zocht in de sloppenwijk, hebben de trafikanten (tolk: ja, de criminelen of bandieten) dat vastgesteld dat de politie me zocht. De trafikanten wouden geen problemen, dus wist ik dat ik moest vluchten, dus ben ik daar vertrokken" (NPO, p. 10). U situeert dit incident in juni 2019 en vertrok eind juli 2019 (NPO, p. 10, 25). U verklaart dat u uw strafblad opvroeg bij de Angolese ambassade, omdat u wou werken in Brazilië (NPO, p. 10). U was op het ogenblik niet thuis – uw burens hebben u hiervan op de hoogte gebracht. Gevraagd of u wist waarom ze u zochten, stelt u dat u dit tot op heden niet weet. Gevraagd of u iets heeft ondernomen om dit te weten te komen, antwoordt u: "op het moment van het probleem dat me heeft doen vluchten, het enige wat ik heb gedaan was naar de ambassade gaan. Ik zie geen andere reden waarom ze me zouden willen vinden. Vermits het Braziliaanse politie was, denk ik dat de ambassade hen iets zal hebben gezegd." Gevraagd wat u hiermee juist bedoelt, antwoordt u vaagweg: "ik heb mijn land verlaten wegens de problemen die ik daar had. De autoriteiten waren op zoek naar mij wegens politieke problemen. Brazilië en Portugal zijn plekken waar er manifestaties gebeuren aan de ambassade. Maar, ik heb nooit deelgenomen aan een manifestatie aan de ambassade van Angola. Maar, om mezelf te beschermen, vermeed ik van veel buiten te komen" (NPO, p. 11). Later, stelt u dan plotseling dat u ook aan de député heeft gevraagd – na het incident – of er een mandaat was om u te arresteren, maar dat hij van niets wist (NPO, p. 20-21). **Het mag uit bovenstaande passages blijken dat uw verklaring dat er een link is tussen uw vermeende problemen in Angola en het Braziliaanse incident, namelijk dat de Braziliaanse politie was gestuurd door de Angolese ambassade, enkel is gebaseerd op uw veronderstelling, waarvoor u geen concrete elementen of aanwijzingen aanbrengt.**

Hier komt nog bij dat uw (daaropvolgende) handelingen haaks staan op een vrees voor vervolging. Ten eerste, ondanks dat u de Angolese autoriteiten vreest, wendt u zich tot de Angolese ambassade voor hulp (NPO, p. 10-11). **Deze vaststelling laat toe om vraagtekens de plaatsen bij de ernst van uw**

vrees. Ten tweede, reisde u vervolgens legaal, met uw eigen paspoort en uitgereikt visum, met het vliegtuig naar Europa (NPO, p. 24-25), **wat uw voorgehouden problemen opnieuw ondergraaft.** Per uwer verklaring, was de Braziliaanse politie – in opdracht van de Angolese ambassade – immers op zoek naar u. Indien u werkelijk vreesde dat u gezocht werd door de autoriteiten van Brazilië (naar uw vermoeden in opdracht van de Angolese ambassade), is het allesbehalve geloofwaardig dat u met documenten onder uw eigen naam het land zou verlaten. U kon immers niet uitsluiten dat uw naam als geseind stond opgegeven, en evenmin dat u door de politie aan de grens zou kunnen gecontroleerd worden. Dat u het dan ook zou riskeren om met een paspoort op eigen naam Brazilië te verlaten, is niet aannemelijk. **Uw gedrag – zowel de vaststelling dat u zich tot de Angolese autoriteiten (de Angolese ambassade) heeft gewend als dat u vervolgens legaal het land verliet – staat haaks op de door u voorgehouden vrees en vormt opnieuw een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw relaas en meer specifiek voor de geloofwaardigheid van uw bewering Brazilië verlaten te hebben omdat u zou gehoord hebben dat u gezocht werd door de politie.**

Vervolgens, merkt het CGVS op dat u ook initieel, op 8 oktober 2017, **op legale wijze, met uw eigen paspoort en uitgereikt visum voor Brazilië,** per vliegtuig uw land van herkomst verliet (NPO, p. 24), **hetgeen uw voorgehouden problemen met de Angolese autoriteiten in 2017 verder ondergraaft.** Indien u werkelijk vervolgd wordt door de autoriteiten van Angola, is het allesbehalve geloofwaardig dat u met documenten onder uw eigen naam het land zou verlaten. U kon immers niet uitsluiten dat uw naam als geseind stond opgegeven, en evenmin dat u door de politie aan de grens zou gecontroleerd worden. Dat u het dan ook zou riskeren om met een paspoort op eigen naam Angola te verlaten, is niet aannemelijk. **Opnieuw vertoont u gedrag dat haaks staat op de door u voorgehouden vrees voor de Angolese autoriteiten, hetgeen opnieuw een negatieve weerslag heeft op de geloofwaardigheid van uw relaas.**

Daarnaast, zijn ook uw verklaringen omtrent de organisatie van uw reis en reisdocumenten geheel **onwaarschijnlijk en op sommige punten zelfs tegenstrijdig.** Over de organisatie van uw reis verklaart u: "na de gebeurtenis van 23 augustus, hebben we naar de député gebeld. (...) Hij heeft gezegd dat het beter was dat we even niet meer naar huis zouden gaan, want dat ze ons daar zouden zoeken. (...) Ik ben de 26e toegekomen in de stad waar ik enkele maanden heb verbleven, in Cuanza-Sul. (...) Hij zei mij dat we moesten uitleggen in de media wat er was gebeurd, maar onze familieleden hebben ons aangeraden van dit niet te doen, omdat ze ons nog steeds zochten. We hebben gevraagd om te helpen het land te verlaten. Hij is hiermee dan begonnen. Hij heeft gevraagd naar kopijen van onze identiteitskaarten. Ik heb ook kopijen van mijn documenten gestuurd. Dan heeft hij mijn paspoort gevraagd en van de anderen die met mij waren. Hij is er dan in geslaagd van een visum voor Brazilië te regelen. De eerste oktober, heeft hij me gebeld en gezegd dat we het land moesten verlaten. Hij heeft dan ons paspoort gegeven met het Braziliaans visum" (NPO, p. 22). U plaatst de start van uw reisplanning in uw verklaringen dus duidelijk na uw aankomst in Cuanza Sul op 26 augustus 2017 – al bent u hierin niet helemaal consistent, zie hieronder. Echter, uw Braziliaans visum werd reeds uitgereikt op 23 augustus 2017 – de dag van de Angolese verkiezingen en de start van uw problemen (zie administratief dossier). Los van deze aankomstdatum in Cuanza Sul, zou het ook vrijwel onmogelijk zijn dat uw visum diezelfde 23e augustus nog werd uitgereikt. Immers, u stelt dat de politie is toegekomen "tussen 15 en 16 uur. Ik weet het niet zo goed meer. Het was reeds een stuk in de namiddag," hierna zou u nog gevlucht zijn uit het partijlokaal, daarna zou de député eerst nog geprobeerd hebben u te overtuigen om in de media te getuigen over de verkiezingsfraude, u zou dit hebben geweigerd, dan zou u hem gevraagd hebben om te helpen vluchten uit Angola, en daarna zou hij uw paspoort en andere nodige documenten gekregen hebben. Pas na al deze gebeurtenissen, zou hij het visum regelen (NPO, p. 22, 28). Al deze gebeurtenissen, kunnen onmogelijk diezelfde namiddag hebben plaatsgevonden. Bijkomend, dient een persoon zelf aanwezig te zijn op de Braziliaanse ambassade/consulaat voor zijn visumaanvraag én dienen in de aanvraag reeds uw vliegtuigtickets aanwezig te zijn (zie landeninformatie in de blauwe map). In tegenstelling, stelt u dat uw moeder uw vliegtuigtickets heeft betaald na de bedreiging op 5 oktober 2017 (NPO, p. 26, 29). Tot slot, kan er ook niet worden ingezien waarom de député u pas op 1 oktober zou informeren dat jullie het land konden ontvluchten als het visum reeds in orde was op 23 augustus (NPO, p. 22, 28, 26). Uw bewering dat slechts naar aanleiding van uw vrees voor de Angolese autoriteiten uw vertrek uit Angola werd gepland (NPO, p.) en dat u nooit eerder plannen maakte om het land te verlaten (NPO, p. 8), kan niet langer worden aangenomen, nu deze timing onmogelijk blijkt op basis van de documenten die u zelf voorlegt. **Bovenstaande vaststellingen zetten de geloofwaardigheid van uw bewering Angola verlaten te hebben uit vrees voor de Angolese autoriteiten verder op de helling.**

Bijkomend, zoals hierboven reeds werd vermeld, zijn uw verklaringen omtrent uw vlucht naar Cuanza Sul ook tegenstrijdig. Bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), verklaarde u dat u van uw geboorte tot uw

vertrek op 9 oktober 2017 heeft gewoond in Cardoso, Luanda (Verklaring DVZ d.d. 31/10/2019, hierna DVZ-V, p. 6). Op het CGVS, wordt u opnieuw gevraagd naar alle plaatsen waar u ooit heeft gewoond of verbleven. U verklaart opnieuw dat u steeds heeft gewoond in Cacuaco, met uitzondering van een periode (2014 tot 2016) in Ramiros omwille van uw school. Ter bevestiging door de Protection Officer gevraagd of het dan van uw ouderlijke huis in Cacuaco is dat u Angola definitief verliet, antwoordt u 'ja.' U stelt nu wel dat u Angola verliet op 8 oktober – niet 9 oktober (NPO, p. 4-5, 7-8). Echter, later gevraagd naar uw finale nacht in Angola, stelt u nu dat u sinds 1 oktober 2017 bij een vriend in Palanca verbleef – en dus niet vanuit uw moeder haar huis Angola verliet. Gevraagd of u dan van uw moeder haar huis naar het huis van uw vriend bent gegaan, antwoordt u 'nee' en stelt dat u uit een andere provincie kwam waar u verbleef omwille van uw problemen. U wordt hierop nogmaals gevraagd naar alle plaatsen waar u ooit heeft gewoond of verbleven, waarop u antwoordt: "echt wonen, heb ik slechts op twee plekken gedaan: alleen maar in het huis van mijn moeder en waar ik heb gestudeerd. De rest is waar ik op de vlucht was en geen andere opties had." U wordt erop gewezen dat er u duidelijk werd gevraagd naar alle plaatsen waar u heeft gewoond of verbleven. U stelt dat u na de gebeurtenissen van 23 augustus naar Cuanza Sul bent gegaan en daar een periode heeft verbleven. Vervolgens, keerde u terug naar Luanda, waar u nog kort heeft verbleven bij een vriend, en daarna heeft u Angola verlaten (NPO, p. 8-9). Vervolgens, gevraagd wanneer u van uw moeder haar huis naar Cuanza Sul bent gegaan, antwoordt u '26 augustus 2017' (NPO, p. 9). Verder in het onderhoud stelt u dat u op 26 augustus toekwam in Cuanza Sul (NPO, p. 22). Doch, later nogmaals gevraagd wanneer u bent vertrokken uit Luanda, stelt u plotseling dat u diezelfde 23e augustus nog bent vertrokken (NPO, p. 23). U voegt hieraan toe dat jullie van Luanda naar Cuanza Sul zijn gereden, dan hebben overnacht in de auto (in Cuanza Sul) en de volgende avond, dus 24 augustus, zijn toegekomen op de verblijfplaats (NPO, p. 23-24). **Het CGVS merkt dus op dat u er niet in slaagt om consistente verklaringen af te leggen over uw vlucht naar Cuanza Sul na 23 augustus, hetgeen uw geloofwaardigheid sterk ondermijnt.** Bijkomend, verklaart u op een bepaald moment: "ik ben de 26e toegekomen in de stad waar ik enkele maanden heb verbleven, in Cuanza-Sul" (NPO, p. 22), een periode die u vervolgens definieert van 23, 24 of 26 augustus tot 1 oktober (NPO, p. 9), wat dus één maand en enkele dagen is en niet 'enkele maanden.' **Opnieuw, blijkt u dus niet in staat om consistent te zijn.**

Naast de vaststellingen met betrekking tot de actualiteit van uw vrees en uw herhaaldelijk gedrag dat haaks staat op een vrees voor vervolging door de Angolese autoriteiten, merkt het CGVS dus op dat u er niet in slaagt om consistente verklaringen af te leggen met betrekking tot de gebeurtenissen na 23 augustus. Zo legt u tegenstrijdige verklaringen af betreffende uw reisplanning en –documenten, én uw verschillende verblijfplaatsen, inclusief wanneer u daar was, in deze periode. Hieruit dient afgeleid dat u niet aannemelijk maakt te zijn ondergedoken na 23 augustus 2017, de dag van het beweerde incident dat de aanleiding vormt voor uw vrees, wat verder afbreuk doet aan uw bewering een gegronde vrees voor vervolging jegens de Angolese autoriteiten te koesteren.

Daarnaast, maakt het CGVS volgende vaststellingen met betrekking tot **de ernst van uw vrees**. U stelt dat u tweemaal rechtstreeks werd bedreigd, namelijk op 23 augustus (in het partijlokaal) en op 5 oktober (aan uw werk) (NPO, p. 35-36), en dat uw familie ook enkele bedreigingen heeft gekregen (opdat ze zouden zeggen waar u verbleef) (NPO, p. 14, 32-33). Betreffende deze bedreigingen aan het adres van uw familie, verklaart u eerst dat het was toen u toekwam in Brazilië in oktober 2017. Gevraagd of ze na oktober 2017, nog werden bedreigd, antwoordt u: "bij mijn weten niet" (NPO, p. 14). Later, vertelt u nogmaals over deze bedreigingen ten opzichte van uw familie, maar stelt nu plotseling dat de bedreigingen continue waren vanaf 23 augustus 2017 en dat ze hiermee zijn gestopt na twee of drie maand, dus eind oktober of november (NPO, p. 32). Gevraagd wanneer ze zijn gestopt, stelt u dat het ongeveer twee maanden heeft geduurd en dat rond de maand december uw moeder hier niets meer over heeft verteld (NPO, p. 33). **Nog los van de actualiteit van de bedreigingen aan het adres van uw familie, die in elk geval na 2017 niet meer plaatsvonden, maakt het feit dat u niet consistent kan stellen wanneer deze bedreigingen startten dan wel eindigden, dat er geen geloof meer aan kan worden gehecht.** Een conclusie die wordt gesterkt door het feit dat uw familie nog steeds in hetzelfde huis woont – het ouderlijke huis waar u ook opgroeide –, samen met uw zoon (NPO, p. 4-5, 12, 15, 19). Betreffende de tweede rechtstreekse bedreiging, verklaart u dat deze plaatsvond toen u op 5 oktober 's ochtends uw werk verliet. An sich, is het al enorm opmerkelijk dat u – nadat u ruim een maand ondergedoken was en vervolgens ook niet terugkeerde naar uw ouderlijke huis, maar naar het huis van een vriend, én de nodige documenten had om Angola te ontvluchten, én dat (volgens uw beweringen) de MPLA en politie continue langskwamen in uw ouderlijke huis om te vragen waar u was – toch besluit om gewoonweg terug te gaan werken (NPO, p. 29, 32, 35-36). **Er kan echter absoluut geen geloof meer worden gehecht aan deze bedreiging gezien u eerder in het interview had verklaard dat u was**

gestopt met werken eind augustus 2017, en bijgevolg dus niet meer aan het werk was tijdens dit beweerde incident op 5 oktober (NPO, p. 6).

Tot slot, **gezien er noch geloof kan worden gehecht aan de tweede rechtstreekse bedreiging noch aan de bedreigingen ten opzichte van uw familie, blijft er enkel de eerste bedreiging op 23 augustus over.** Hierover verklaart u dat de politie en een aantal MPLA-vertegenwoordigers u en de andere delegees beschuldigden van het vernielen van het stemlokaal (NPO, p. 35) – hetgeen MPLA-delegees zelf hadden gedaan en vervolgens de politie erbij geroepen en jullie ervan hadden beschuldigd (NPO, p. 28). Buiten deze beschuldiging is er niets anders gedaan of gezegd, u zou immers gevlucht zijn in de chaos na de beschuldiging (NPO, p. 35). **Dit incident op zichzelf kan bezwaarlijk beschouwd worden als aanleiding voor een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade.** Dat de politie ter plaatse komt na een beschuldiging is niet ongebruikelijk en u stelt bovendien dat de deputee louter door zijn aanwezigheid kon verhinderen dat u werd meegenomen (NPO, p. 35). Aangezien u gevlucht zou zijn van zodra u de kans kreeg (NPO, p. 35), kan u niet uitsluiten dat de politie simpelweg de klacht (van de MPLA-delegees) wenste te onderzoeken. U brengt geen overtuigende aanwijzingen aan (zie supra) dat u na dit incident enige vervolging hebt ondervonden, om wille waarvan u Angola zou hebben moeten verlaten. Bijgevolg overtuigt u dus evenmin dat u, zelfs indien u getuige zou zijn geweest van verkiezingsfraude bij de verkiezingen van 2017, iets te vrezen zou hebben bij een terugkeer naar Angola. Deze conclusie wordt gesterkt door de vaststelling dat oppositiepartijen UNITA en CASA-CE weldegelijk de regeringspartij MPLA hebben beschuldigd van fraude na de verkiezingen in 2017. De partijen zijn in beroep gegaan tegen de resultaten, maar kregen geen gelijk van het Angolese Grondwettelijk Hof. Na deze beslissing, besloten de partijen om toch hun zetels in het parlement op te nemen. (Zie landeninformatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier.) Het MPLA heeft dan ook al lang geen reden meer om u te vervolgen, zelfs indien geloof zou worden gehecht aan uw bewering dat u getuige was van verkiezingsfraude. UNITA en CASA-CE hebben zich immers de facto neergelegd bij de resultaten.

Het CGVS concludeert dat er noch geloof kan worden gehecht aan de tweede bedreiging, noch aan de bedreigingen ten opzichte van uw familie, hetgeen maakt dat er enkel het incident op 23 augustus overblijft. Dit incident kan, zoals hierboven reeds werd gesteld, bezwaarlijk worden beschouwd als een incident ernstig genoeg om een vrees ten opzichte van de Angolese autoriteiten op te leveren. Een conclusie die verder wordt gesterkt door de vaststellingen betreffende het gebrek aan actualiteit én uw herhaaldelijk gedrag dat haaks staat op bovenstaande vrees, alsook de vaststelling dat UNITA en CASA-CE zich hebben neergelegd bij de verkiezingsresultaten. Het CGVS concludeert dan ook dat er in uw hoofde geen vermoeden bestaat van een gegronde vrees voor vervolging door de Angolese autoriteiten – in het kader van mogelijke fraude bij de verkiezingen van 2017 – in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Naast een vrees voor vervolging omdat u getuige was van verkiezingsfraude in 2017, haalt u ook een vrees voor vervolging aan omwille van uw UNITA activiteiten. U vertelt hierover: "wegens de feiten die we hebben gepleegd tijdens de betogingen. Als je in Angola een betoging organiseert, moet je echt iemand met veel moed zijn. Nu zijn er heel wat personen die manifestaties organiseren, veel meer dan jaren geleden. De personen die de manifestaties organiseren zitten allemaal in de gevangenis. De manifestaties die ik nu zie via de media, zijn manifestaties die de vrijlating eisen van die personen. Het is daarom dat er een audiobestand gelect is van iemand die vastzit, waarin hij zegt dat hij voelt dat hij vergift heeft in zijn lichaam. Dat is hetgeen ze doen, daar ben ik bang van." Gevraagd of dan iedereen die een manifestatie organiseert wordt opgesloten en vergiftigd, antwoordt u: "niet elke persoon, maar de hoofden van de manifestaties. De personen die mensen bewust maken van de problemen van het land. Die personen zijn een bedreiging voor hen." Gevraagd of u dan zo'n persoon bent – gezien u dit aanhaalt als uw vrees – antwoordt u: "nee. Ze denken dat zo, maar nee, dat is een deel van de democratie." Gevraagd waarom ze denken dat u zo'n persoon bent, antwoordt u dat u de vraag niet begrijpt. De Protection Officer vat hierop uw eerdere verklaringen samen: "u stelt dat u bij een terugkeer vandaag vreest dat u zal worden opgesloten en vergiftigd. U zegt vervolgens dat dit niet elke persoon overkomt, maar wel de hoofden van de manifestaties, de mensen die anderen bewust maken van de problemen van het land. Ik vraag vervolgens aan u of u dan zo'n persoon bent, waarop u antwoordt 'nee, maar ze denken dat wel.' Dus, nu is mijn vraag aan u: waarom denken ze dat van u, dat u zo iemand bent?" Nu antwoordt u vaagweg: "ik was zelf nooit een organisator van manifestaties, maar iedereen die helpt en sensibiliseert is een bedreiging voor hen." Er wordt u gevraagd of de Protection Officer dan correct heeft begrepen dat u bedoelt dat iedereen die helpt en sensibiliseert wordt opgesloten en vergiftigd, waarop u antwoordt: "ja, de kans is groot. Het is ook de reden dat ik vermeld heb dat één persoon verdwenen is en één in de

gevangenis zit. Het zijn mensen die gewoon naar buiten komen en manifesteren, voor hen is het dan alsof die personen hen aanvallen” (NPO, p. 33-34). Ten eerste, merkt het CGVS op dat u **allesbehalve duidelijk en consistent bent in de onderbouwing van uw vrees vervolgd te worden omwille van uw politieke activiteiten**. Eerst lijkt u te verklaren dat u zou worden opgesloten en vergiftigd omwille van uw organisatie en deelname aan UNITA manifestaties. Vervolgens, stelt u dat u dit niet doet, maar dat ze dat denken. Wanneer hier verder wordt op ingegaan, verklaart u ineens dat het eigenlijk bijna iedereen is die sensibiliseert en helpt die wordt gezien als bedreiging. Gevraagd of dan iedereen dat helpt of sensibiliseert wordt opgesloten en vergiftigd – wat u eerder aanhaalde als vrees – antwoordt u nu dat de kans groot is. Echter, ter staving van dit antwoord, verwijst u nu opnieuw naar twee bekende oppositieactivisten – dus niet louter personen die helpen en sensibiliseren, zoals u zelf (NPO, p. 17-18). Ten tweede, **wordt uw overtuiging dat bijna iedereen die helpt of sensibiliseert wordt opgesloten en vergiftigd, absoluut niet bevestigd door de landeninformatie**. Na de verkiezing van 2017, nam João Lourenço de presidentiële fakkel over van president Dos Santos. In 2018, rapporteert Human Rights Watch (HRW) significante vooruitgang op verschillende vlakken, zoals minder restricties op het vlak van politieke en burgerrechten en minder politieke inmenging bij de functionering van de rechtbanken. De nieuwe president startte een anti-corruptie campagne die leidde tot de arrestatie van en onderzoek naar verschillende voormalige overheidsfunctionarissen, inclusief familieleden van de vorige president. Ook in 2019 en 2020, was er sprake van een vooruitgang op het vlak van respecteren van het recht op vrijheid van meningsuiting en (vreedzame) bijeenkomst en werden verschillende betogingen en marsen toegestaan over heel het land. Hoewel kan worden gesteld dat er enige verbetering merkbaar is en betogingen in het algemeen minder repressief worden aangepakt, blijkt uit de beschikbare informatie dat de Angolese veiligheidsdiensten zich blijven schuldig maken aan intimidatie van en politiegeweld tegen deelnemers aan anti-regeringsmanifestaties, waarbij zowel prominente activisten als deelnemers met een laag profiel kunnen worden aangehouden, alsook aan willekeurige detentie, buitengerechtelijke executies en andere mensenrechtenschendingen van tegenstanders van het regime (zie landeninformatie in de blauwe map van het administratief dossier). Uit het gegeven dat de organisatie van en/ of deelname aan anti-regeringsprotesten risico's op mensenrechtenschendingen en geweld met zich meebrengt en dat politieke opposanten en vreedzame betogers en activisten nog steeds kunnen te maken krijgen met repressie en geweld vanwege de veiligheidsdiensten, kan evenwel niet blijken dat er sprake is van grootschalige arrestaties van betogers, noch dat elk oppositielid wordt opgepakt of anderszins wordt gevisieerd door de Angolese autoriteiten of dat het loutere lidmaatschap van een oppositiepartij of een studentenvereniging de negatieve aandacht van de autoriteiten genereert. Het loutere gegeven dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief was, volstaat niet om een nood aan internationale bescherming vast te stellen. **U kan dan ook allesbehalve overtuigen dat u – een UNITA lid dat louter helpt en sensibiliseert – om wille daarvan een risico loopt op vervolging door de Angolese autoriteiten, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.**

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen, maakt dat in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging door de Angolese autoriteiten – noch in het kader van de 2017 verkiezingsfraude, noch in het kader van uw UNITA activiteiten – in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

U legt uw Angolees paspoort (kopie), uw Angolese identiteitskaart (origineel) en uw Angolese kieskaart (origineel) voor. Deze documenten ondersteunen uw verklaringen omtrent uw identiteit en nationaliteit, dewelke niet meteen ter discussie staan.

U legt uw UNITA toezichterkaart voor. Dit document ondersteunt uw bewering dat u een UNITA toezichter/delegee was tijdens de verkiezingen, wat op zich echter geen bewijs vormt dat u inderdaad getuige was van enige fraude, noch dat u naar aanleiding daarvan problemen zou ondervonden hebben. U legt een document voor met betrekking tot uw asielaanvraag in Brazilië, dewelke ook niet meteen ter discussie staat.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 28 april 2022. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker voert in een eerste en enig middel de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht aan.

Hij vat zijn betoog aan door een samenvatting te geven van de redenen waarom verwerende partij hem niet als vluchteling erkent en gaat vervolgens in op de motieven van de bestreden beslissing. Vooreerst wijst verzoeker erop dat verwerende partij niet betwist dat hij militieerde voor de UNITA-partij en dat hij in 2017 afgevaardigde was voor de partij bij de verkiezingen. Vervolgens wijst hij erop dat uit de landeninformatie van verwerende partij blijkt dat de verkiezingen van 23 augustus 2017 gepaard gingen met electoraal geweld. Bijgevolg is verzoekers relaas, volgens hem, niet alleen geloofwaardig, maar blijken de feiten ernstig. Verder gaat verzoeker in op de motieven van verwerende partij met betrekking tot de bedreiging aan zijn familie en hemzelf op 5 oktober 2017. In dit kader verwijst verzoeker naar meerdere verklaringen die hij heeft gedaan omtrent de bedreiging aan zijn familie en legt uit waarom deze niet tegenstrijdig zijn met elkaar. Met betrekking tot het motief dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker op 5 oktober 2017 ging werken en op zijn werk bedreigd werd stelt verzoeker dat hij verklaarde bij het CGVS dat hij twijfelde om te vertrekken en dat dit incident de druppel was die hem deed beslissen Angola te verlaten. Omtrent de feiten die zich hebben voorgedaan op 23 augustus 2017 stelt verzoeker dat verwerende partij de context van zijn relaas niet goed begrepen heeft. Hierop herhaalt verzoeker enkele van zijn verklaringen en stelt dat het minstens begrijpelijk is dat hij bang was meegenomen te worden door de politie. Ook verwijst verzoeker hierbij naar informatie waaruit zou blijken dat er sprake is van brutaal geweld van de veiligheidsdiensten in Angola tegen demonstranten die ingaan tegen het regime. Verzoeker stelt vervolgens inzake het motief dat zijn vrees niet actueel is aangezien uit informatie van zijn broer blijkt dat enkel mensen die nog in Angola zijn, gewelddadig aangepakt worden, dat dit logisch is aangezien er geen aanwijzingen zijn dat de Angolese autoriteiten op zoek zijn naar voortvluchtige Angolezen in het buitenland. Daarbij stelt hij dat uit zijn verklaringen niet begrepen kan worden dat hij bij terugkeer geen vrees meer zou hebben. Verder stelt verzoeker dat andere elementen van de verwerping van zijn vluchtrelaas randaspecten van dit betreffen. Hij geeft aan dat hij het incident in Brazilië niet hard kan maken en dat hij Brazilië verliet wegens een vermoeden en een subjectieve vrees. Verder betoogt verzoeker dat aangezien verwerende partij niet verwijst naar de artikelen 57/6/6 of 57/6, § 3 van de Vreemdelingenwet, er geen reden is om uiteen te zetten waarom Brazilië geen veilig derde land of geen eerste land van asiel kan zijn en dat verwerende partij dit zelf minstens impliciet erkent door de aanvraag van verzoeker niet op deze gronden te verwerpen. Hij wijst er ook op dat verwerende partij niet betwist dat hij in Brazilië is geweest en dat dit ook blijkt uit zijn paspoort. Hij vervolgt door te stellen dat zijn contact met de Angolese ambassade in Brazilië niet verstandig was, maar dat dit verzoekers problemen niet weerlegt aangezien verwerende partij de feiten van 23 augustus 2017 niet betwist en zoals eerder aangehaald blijkt dat de feiten weldegelijk ernstig waren. Met betrekking tot de motieven over verzoekers verblijfplaatsen in Angola stelt hij dat uit de overwegingen van verwerende partij en het gehoorverslag blijkt dat verzoeker bij de vraag naar zijn verblijfplaatsen gevraagd werd naar zijn woonplaatsen en niet naar zijn tijdelijke toevluchtsoorden. Er kan dus niet gesproken worden over een tegenstrijdigheid laat staan over een ernstige of belanghebbende tegenstrijdigheid in zijn relaas. Ten slotte gaat verzoeker nog in op de motieven met betrekking tot de vrees die hij al dan niet zou kennen wegens zijn engagement bij UNITA. Hij stelt dat uit de informatie die verwerende partij zelf aanhaalt blijkt dat ook oppositieleden met een bescheiden profiel willekeurig gevisieerd kunnen worden. Hierbij stelt verzoeker ook dat hij veelvuldig deelnam aan UNITA betogingen en dat hij als afgevaardigde van UNITA bij de verkiezingen van 2017, die getuige was van een incident, een verhoogd risico loopt om gevisieerd te worden.

Op grond van het voorgaande vraagt verzoeker in hoofddorde de bestreden beslissing te hervormen en hem te erkennen als vluchteling. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te hervormen en hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In meest ondergeschikte orde vraagt hij de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier teug te sturen naar het CGVS met het oog op een aanvullend onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming te verrichten.

2.2. Verzoeker voegt ter staving van zijn verzoekschrift een kopie van de bestreden beslissing (stuk 1) en een bewijs van aanstelling in het kader van juridische tweedelijnsbijstand (stuk 2) bij.

3. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal beschikt over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.2. Het beschermingsverzoek is gebaseerd op verzoekers vrees voor vervolging door de Angolese autoriteiten omwille van het feit dat hij als waarnemer namens UNITA getuige was van verkiezingsfraude op 23 augustus 2017 door leden van de MPLA en omwille van zijn activiteiten voor UNITA. De Raad verwijst voor de samenvatting van de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten naar de rubriek feitenrelaas zoals weergegeven in de bestreden beslissing en hernomen in punt 1 van dit arrest.

Het is niet betwist dat verzoeker voor zijn vertrek uit Angola een actief lid was van UNITA, noch dat hij optrad als waarnemer voor UNITA op 23 augustus 2017. Verzoeker verklaart dat hij begin 2010 besliste lid te worden van de partij UNITA en in het begin als muzikant activiteiten van de partij opbouwde met muziek en poëzie en bij de algemene verkiezingen van 2012 meehielp met mensen sensibiliseren voor de partij (notities PO, p. 27). Hij verklaart verder dat hij omwille van zijn engagement werd gevraagd en aangeduid als waarnemer van de partij bij de verkiezingen van 2017 en zet in detail uiteen in welk stembureau hij moest toezicht houden op de stemverrichtingen. Verzoeker legt ter staving van zijn activiteiten ook zijn kieskaart en toezichtkaart voor (administratief dossier, stukken voorgelegd door de asielzoeker, stukken 1 en 2). In de huidige stand van de procedure kan dan ook worden aangenomen dat verzoeker als waarnemer voor UNITA actief was tijdens de verkiezingen van 23 augustus 2017 in Angola.

Verzoeker verwijst naar en citeert uit het Human Rights Watch rapport *“Angola Events of 2017”*, maar voegt noch het rapport toe noch vermeldt hij een internetlink waar dit rapport kan worden geraadpleegd. Verwerende partij brengt geen specifieke informatie bij met betrekking tot de verkiezingen van 2017 in Angola behalve een Wikipedia pagina waaruit blijkt dat de verkiezingsoverwinning van de MPLA werd gecontesteerd en dat de UNITA een juridische procedure opstartte wegens verkiezingsfraude die evenwel verworpen werd door het Grondwettelijk Hof.

Uit het in het verzoekschrift opgenomen citaat kan blijken dat er voor en na de verkiezingen van 23 augustus 2017 gewelddadige incidenten plaatsvonden.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing als dusdanig de door verzoeker beschreven feiten die zich voordeden op 23 augustus 2017 niet worden betwist maar dat wordt besloten dat verzoeker niet aannemelijk maakt omwille van deze feiten vervolgd te zijn geweest en dat de door verzoeker aangehaalde bedreiging op 5 oktober 2017 nadat hij van zijn werk kwam niet geloofwaardig wordt geacht.

Verzoeker verklaart over het incident op 23 augustus 2017 dat een hogergeplaatst lid van UNITA verhinderde dat verzoeker werd meegenomen door de politie die door de MPLA was opgetrommeld nadat zij de UNITA ervan beschuldigd hadden chaos te creëren in het stemlokaal. Zo uit verzoekers verklaringen inderdaad blijkt dat afgezien van het uiten van beschuldigingen er verder niets anders is gebeurd, kan verzoeker evenwel gevolgd worden waar hij stelt dat verzoeker op dat ogenblik vreesde dat het niet bij beschuldigingen zou blijven en dat hij vreesde meegenomen te worden door de politie om politieke redenen.

Gelet op de almacht van de MPLA en de verkiezingsfraude waaraan deze partij zich in het verleden heeft schuldig gemaakt, lijkt de stelling in de bestreden beslissing dat verzoeker niet kan uitsluiten dat de politie eenvoudigweg de klacht van MPLA afgevaardigden wou onderzoeken al te gemakkelijk voorbij te gaan aan de politieke realiteit in die periode in Angola. Dat door de tussenkomst van het hogergeplaatste UNITA lid werd voorkomen dat verzoeker werd meegenomen door de politie, betekent uiteraard niet dat verzoeker daardoor zonder meer veilig was voor de politie of de Angolese autoriteiten.

Wel stelt de Raad vast dat hiermee nog niet is aangetoond dat verzoeker omwille van dit incident anno 2023 zou gevisieerd worden door de Angolese autoriteiten of de MPLA.

De Raad stelt vooreerst vast dat de feiten van 23 augustus 2017 dateren en dus van zes jaar geleden en dat na de verkiezingsoverwinning van president Lourenço de verkiezingsuitslag werd gecontesteerd door de oppositiepartijen UNITA en CASE-CE voor het Angolese Grondwettelijk Hof. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het beroep dat door deze partijen werd ingesteld werd afgewezen door het

Grondwettelijk Hof en dat dit de oppositiepartijen, waaronder UNITA niet heeft verhinderd om in het parlement te zetelen. In zoverre hieruit als dusdanig niet kan worden afgeleid dat verzoekers partij UNITA zich neerlegde bij de verkiezingsuitslag of dat het voor verzoeker in zijn individuele omstandigheden daardoor veilig zou zijn, kan wel redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker in zijn hoedanigheid als éénmalig waarnemer bij de verkiezingen op 23 augustus 2017 die mogelijk getuige was van verkiezingsfraude, actueel voor de MPLA niet langer een bedreiging vormt. Er kan immers niet worden ingezien hoe verzoekers kennis over mogelijke verkiezingsfraude die zich op 23 augustus 2017 zou hebben voorgedaan in 2023 de MPLA of de Angolese autoriteiten nog zodanig in een moeilijk parket zou kunnen brengen dat zij zouden willen verhinderen dat verzoeker dit op één of andere wijze naar buiten zou brengen. In dit verband stelt de Raad overigens ook vast dat verzoeker in de jaren na zijn vertrek uit Angola op geen enkele wijze heeft gepoogd de verkiezingsfraude waarvan hij getuige zou zijn geweest heeft trachten aan de kaak te stellen. Verzoeker slaagt er niet in aannemelijk te maken dat hij omwille van deze feiten op 23 augustus 2017 actueel in de negatieve aandacht van de Angolese autoriteiten staat. Zelfs indien wordt aangenomen dat verzoeker getuige was van verkiezingsfraude door de MPLA, maakt verzoeker bijgevolg niet aannemelijk dat hij omwille van deze feiten een actuele vrees voor vervolging koestert. Bovendien stelt de Raad, in navolging van de bestreden beslissing, vast dat verzoeker zelf verklaarde dat hij op 8 oktober 2017 en dus ongeveer anderhalve maand na de verkiezingsdag, Angola verliet via de luchthaven, waarbij hij gebruik maakte van zijn eigen paspoort en met een visum voor Brazilië, dat blijkens de gegevens in verzoekers paspoort, is uitgegeven op 23 augustus 2017, en dus de dag van de verkiezingen (notities PO, p. 24, administratief dossier, stukken voorgelegd door de asielzoeker, stuk 6). Indien verzoeker daadwerkelijk zou zijn gevisieerd door de MPLA omdat hij getuige zou zijn geweest van verkiezingsfraude als waarnemer voor UNITA en hij vreesde om die reden te worden gearresteerd, is het weinig geloofwaardig dat verzoeker het risico zou nemen om iets meer dan een maand na de feiten onder zijn eigen naam via de luchthaven het land te verlaten. In elk geval ondermijnt de vaststelling dat verzoeker blijkbaar zonder enig probleem op legale wijze Angola kon verlaten de ernst van verzoekers vrees voor vervolging omwille van deze feiten, nu hieruit minstens blijkt dat verzoeker niet actief werd gezocht door de Angolese autoriteiten bij zijn vertrek uit Angola op 8 oktober 2017.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekers verklaringen over de wijze waarop hij zijn Braziliaans visum zou hebben verkregen en het ogenblik waarop met het aanvragen van de noodzakelijke documenten om naar Brazilië te gaan werd begonnen, niet stroken met de objectieve gegevens zoals die blijken uit zijn paspoort en de chronologie van zijn vlucht naar Cuanza-Sul na de verkiezingsdag. Uit het geheel van zijn verklaringen blijkt immers dat verzoeker op 26 augustus 2017 in Cuanza Sul zou zijn aangekomen, nadat de eerste secretaris van de partij in Luanda, N.E. genaamd, was tussengekomen om te verhinderen dat verzoeker zou worden opgepakt door de politie (notities PO, p. 22). Verzoeker verklaart dat deze persoon hem vroeg om in de media de verkiezingsfraude aan te klagen maar dit op aanraden van zijn familieleden niet deed en dat ze hem dan hebben gevraagd om te helpen het land te verlaten, waarop hij gevraagd heeft naar kopieën van zijn documenten dewelke hij dan heeft opgestuurd. Uit dit alles blijkt dat het UNITA-lid N.E. pas na verzoekers aankomst op 26 augustus 2017 zou zijn begonnen met het aanvragen van de documenten en dat hij op 1 oktober 2017 zijn paspoort met zijn Braziliaans visum heeft gekregen. Evenwel blijkt, zoals reeds aangehaald, uit de gegevens van verzoekers paspoort dat zijn Braziliaans visum werd uitgereikt op 23 augustus 2017 en dus op de dag van de verkiezingen zelf en dus de dag waarop zijn problemen zouden begonnen zijn. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt verder dat bij de aanvraag voor een visum voor Brazilië ook een vliegtuigticket moet worden voorgelegd (administratief dossier, landeninformatie, Visa Guide World, Brazil Visa), terwijl verzoeker verklaarde dat hij pas na de beweerde bedreiging op 5 oktober 2017 heeft beslist om het land te verlaten en omdat hij wist dat hij niet genoeg geld had op zijn bankrekening voor het vliegtuig zijn moeder hem het geld gegeven heeft (notities PO, p. 29).

De Raad stelt, in navolging van de bestreden beslissing vast dat gelet op verzoekers uiteenzetting van het incident dat zich zou hebben voorgedaan op 23 augustus 2017 en waaruit blijkt dat de politie zou zijn toegekomen tussen 15 en 16 uur die dag, waarna verzoeker kon ontsnappen, N.E. onmogelijk nog diezelfde dag een visum voor verzoeker zou kunnen regelen hebben en bovendien dat verzoeker zelf verklaarde dat pas met het verkrijgen van de documenten werd begonnen na 26 augustus 2017. De Raad stelt samen met verwerende partij vast dat deze vaststellingen de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over de problemen en arrestatie die hij vreesde naar aanleiding van de verkiezingsfraude waarvan hij getuige zou geweest zijn, ondermijnen.

De Raad stelt vast dat in het verzoekschrift de pertinente vaststellingen en motieven hieromtrent in de bestreden beslissing volledig ongemoeid worden gelaten. Verzoeker werpt wel op dat de vastgestelde inconsistenties met betrekking tot zijn verblijfplaatsen en zijn vlucht naar Cuanza Sul niet de kern van zijn vluchtrelaas betreffen en dat hij de vraag met betrekking tot zijn verblijfplaatsen had begrepen als de plaatsen waar hij daadwerkelijk had gewoond, zodat er geen sprake is van een echte tegenstrijdigheid. De Raad kan aannemen dat de vraag waar verzoeker gewoond heeft in Angola door verzoeker werd

begrepen als alle plaatsen waar hij feitelijk zijn adres had en niet de plaatsen waar hij slechts zeer tijdelijk, zoals bij zijn vriend in Palanca, verbleef. Dat hij initieel stelt dat hij op 26 augustus 2017 toekwam in Cuanza Sul (notities PO, p. 22) en later verklaart op 23 augustus 2017 te zijn vertrokken uit Luanda en de volgende dag te zijn aangekomen, kan als zodanig niet als een doorslaggevende tegenstrijdigheid worden aangemerkt, gelet op het feit dat de gebeurtenissen zich vijf jaar voor verzoekers persoonlijk onderhoud bij het CGVS hebben voorgedaan en het om een verschil van drie dagen gaat gedurende dewelke hij in Cuanza Sul zou verbleven hebben. Evenwel doet dit geen afbreuk aan het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij omwille van de gebeurtenissen op 23 augustus 2017 zou gezocht zijn door de autoriteiten of daadwerkelijk problemen zou hebben gekend.

Verzoeker vroeg weliswaar asiel aan in Brazilië, maar vertrok er voor hij een beslissing kreeg en verzoekers vrees voor vervolging door de Angolese overheid weerhield er hem blijkbaar niet van om zich tot de Angolese ambassade te wenden om documenten te bekomen die hij nodig had om te kunnen werken in Brazilië, wat minstens de ernst van de ingeroepen vrees voor vervolging door de Angolese autoriteiten verder relativeert.

Met betrekking tot de bedreiging met een wapen waarvan verzoeker het slachtoffer zou geweest zijn op 5 oktober 2017 nadat hij vanuit Cuanza Sul terugkeerde naar Luanda om te werken, stelt de Raad vast dat verzoeker, zoals aangestipt in het verzoekschrift, verklaarde dat hij aanvankelijk niet weg wou en twijfelde of hij het land zou ontvluchten ook al had hij toen reeds zijn paspoort (notities PO, p. 29) maar dat hij na de bedreiging op 5 oktober 2017 dit aan zijn familie had verteld waarop zij hem aanraadden om het land te verlaten (*idem*). Verzoeker verklaart hierover dat de bedreiging plaatsvond om vijf of zes uur 's morgens nadat hij de nachtshift in de supermarkt had gedaan, dat hij door mensen met wapens werd bedreigd die hem zeiden dat hij in hun wagen mee moest maar dat hij schreeuwde en riep en dat omstanders ook begonnen te roepen, waarna hij kon weglopen (notities PO, p. 35). Aan dit incident wordt in de bestreden beslissing geen geloof gehecht omdat verzoeker eerder tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij was gestopt met werken eind augustus 2017 en wordt het verder opmerkelijk geacht dat verzoeker ondanks het feit dat hij vervolging vreesde omwille van de gebeurtenissen op 23 augustus 2017, een maand ondergedoken leefde en de politie en MPLA bij zijn ouders langskwamen om te zien waar hij was, toch besloot opnieuw te gaan werken. De Raad stelt in navolging van de bestreden beslissing vast dat verzoeker bij het begin van het persoonlijk onderhoud verklaarde, gevraagd tot wanneer hij het werk in de supermarkt deed, verklaart *“tot moment dat ik Angola verlaten heb”* en gevraagd naar de datum, antwoordt *“De exacte datum weet ik niet meer, maar augustus 2017”* en *“het was op het einde van de maand”* (notities PO, p. 6). Verzoeker verklaart later tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd of hij na de 23e augustus nog ging werken: *“Ja ik heb nog één dag gewerkt. Ja, de enige dag dat ik ben gaan werken, heb ik die bedreigingen gekregen. En welke dag was dit? De ochtend van de 5e”* (notities PO, p. 32). Uit verzoekers verklaringen kan niet zonder meer worden afgeleid dat het om een doorslaggevende tegenstrijdigheid gaat nu verzoeker bij de gedetailleerde bespreking van zijn vluchtrelaas en zonder dat hij geconfronteerd werd met zijn eerdere verklaring dat hij tot eind augustus 2017 in de supermarkt werkte, verklaarde dat hij nog één dag in de supermarkt werkte. Verzoeker argumenteert dat het incident op 5 oktober 2017 de gebeurtenis was die hem deed beslissen om toch te vertrekken, terwijl hij voordien twijfelde. Hierboven werd evenwel reeds vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij actueel nog in de negatieve aandacht zou staan van de Angolese autoriteiten omwille van de gebeurtenissen op 23 augustus 2017, en dat hij zonder problemen op legale wijze Angola met zijn paspoort met het vliegtuig kon verlaten. Verder verklaarde verzoeker zelf dat zijn familie na november of december 2017 geen melding meer maakte van pogingen van de MPLA of de autoriteiten om hem te zoeken. Zelfs indien zou worden aangenomen dat verzoeker zou zijn bedreigd op 5 oktober 2017 nadat hij 's morgens van zijn werk terugkwam, maakt verzoeker niet aannemelijk dat deze bedreiging verband hield met de gebeurtenissen van 23 augustus 2017, noch dat hij hierom actueel door de Angolese autoriteiten zou gevisieerd zijn. Verzoekers betoog dat dit incident hem deed beslissen om toch het land te verlaten daar waar hij voordien twijfelde, doet immers geen afbreuk aan het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat hij geen problemen kende om Angola op legale wijze te verlaten en hij niet aannemelijk maakt dat hij omwille van de feiten op 23 augustus 2017 door de autoriteiten of de MPLA op actieve wijze werd gezocht.

Wat tenslotte verzoekers vrees voor vervolging omwille van zijn UNITA-activiteiten, met name zijn deelname aan betogingen, dient te worden vastgesteld dat verzoeker sinds zijn vertrek in oktober 2017 niet meer in Angola is geweest, en dit dus zijn deelname aan betogingen voor oktober 2017 betreft. Uit zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker nooit zelf manifestaties heeft georganiseerd. Wel verklaart verzoeker dat hij toen hij 17 jaar oud was betrokken is geraakt bij UNITA, dat hij in het begin gewoon aanwezig was op activiteiten op historische momenten, maar gaandeweg deelnam aan verkiezingscampagnes en sensibiliseringscampagnes. Gevraagd dit nader toe te lichten verklaart verzoeker dat hij met mensen sprak om hen te overtuigen lid te worden van de partij en daarbij

ook pamfletten uitdeelde. Verzoeker verklaart dat dit vooral het geval was tijdens de verkiezingscampagne (notities PO, p. 38).

Uit de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier (zie Human Rights Watch, “*Angola. Events of 2019*”, 2020; “*Angola. Events of 2020*”, 2021; “*Angola. Events of 2021*”, 2022 en US Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, “*Angola 2021 Human Rights Report*”, 2022) blijkt niet dat grootschalige arrestaties plaatsvonden van UNITA-aanhangers louter omwille van hun lidmaatschap. Verder blijkt ook dat er vooruitgang is gemaakt in Angola de voorbije jaren op het vlak van het respecteren van politieke en burgerrechten en vrijheid van meningsuiting en dat verschillende betogingen en marsen werden toegelaten. Dit neemt niet weg dat de intimidatie en geweld vanwege de politie tegen deelnemers aan anti-regeringsmanifestaties nog steeds voorkomt en dat zowel activisten met een hoog als laag politiek profiel kunnen worden aangehouden. Ook is nog steeds sprake van buitengerechtelijke executies en mensenrechtenschendingen van opposanten van het regime en kunnen vreedzame betogers en activisten te maken krijgen met geweld en repressie vanwege het overheidsapparaat. Zo uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat personen met een laag profiel zoals verzoeker ook geïdende kunnen worden en het slachtoffer kunnen worden van willekeurige repressie, kan niet blijken dat elk UNITA-lid louter omwille van zijn lidmaatschap geïdende wordt, of omwille van activiteiten die hij of zij in het kader van dit lidmaatschap zou gehad hebben. Hierboven werd reeds vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij omwille van zijn hoedanigheid als UNITA-waarnemer bij de verkiezingen van augustus 2017 geïdende werd door het toenmalige regime of actueel geïdende wordt door het huidige regime. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat hij omwille van zijn sensibiliseringsactiviteiten in het kader van verkiezingscampagnes voor zijn vertrek uit Angola in 2017 heden geïdende zal worden. In dit verband stelt de Raad vast dat verzoeker geen gewag maakt van ernstige problemen die hij zou hebben gekend voor zijn vertrek omwille van deze activiteiten, zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen worden dat hij omwille van deze activiteiten in geval van terugkeer naar Angola evenmin problemen riskeert. Waar verzoeker in het verzoekschrift stelt dat hij veelvuldig deelnam aan betogingen tegen het regime, kan de Raad slechts vaststellen dat hij noch tijdens het persoonlijk onderhoud noch in het kader van het onderhavig beroep melding maakt van concrete problemen die hij daarbij zou ondervonden hebben.

Gelet op verzoekers verklaringen en de door hem neergelegde documenten, beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie inzake verzoekers land van herkomst, besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij omwille van zijn éénmalig optreden als waarnemer van UNITA bij de verkiezingen van 23 augustus 2017 en zijn activiteiten als UNITA-lid actueel geïdende wordt door de Angolese autoriteiten.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit het rechtsplegingsdossier blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Angola.

6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zou beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten en vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Angola een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zou lopen.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Angola zou hebben gekend.

6.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat uit niets blijkt dat er in Angola actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade

in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Evenmin brengt verzoeker elementen aan waaruit afgeleid kan worden dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde bezwaren kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET